

KREVNÍ POUTA: KNIHA PRVNÍ
CENA KRVE

TANYA
HUFFOVÁ

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU

BLOOD TIES

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Tanya Huff

BLOOD PRICE

Copyright © 1991 by Tanya Huff

Translation © 2009 by Pavel Musiol

Cover © 2009 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-28-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-065-1 (PDF)

ISBN 978-80-7456-066-8 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-067-5 (ePub)

ISBN 978-80-7456-068-2 (Mobi)

Tanya Huffová

Cena krve

Krevní pouta
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

Tanya Huffová

v nakladatelství Brokilon

Cena krve
Stopy krve *
Řádky krve *

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Jedna

Ian vrazil ruce hluboko do kapes a zamračeným pohledem přelétl prázdné nástupiště metra. Ruce mu mrzly, měl po čertech špatnou náladu a vůbec netušil, proč souhlasil s tím, že se s Coreen setká v jejím bytě. Přesunul pohled k digitálním hodinám u stropu. 12:17. Ze západního Eglintonu to do stanice Wilsonova trvá třináct minut, pak šest bloků dlouhá jízda autobusem a ještě tři další bloky běhu ke Coreen. To nešlo stihnout.

Přijdu pozdě. Bude našťvaná. A naděje na udobření bude ta tam. Povzdechl si. Dvě hodiny se s ní hádal po telefonu, než ji přemluvil, aby se s ním sešla. Vztah s Coreen byl sice časově poněkud náročný, ale rozhodně nebyl nudný. Páni, ta ženská ale měla temperament... Takřka mimoděk povytáhl koutky do úsměvu. Další projevy jejího temperamentu byly příčinou, že se mu bohatě vyplatilo veškeré úsilí, které vynaložil, aby se na té horské dráze udržel. Usmíval se čím dál víc. Na to, že měřila sotva metr šedesát, měla elánu jako hrom.

Znovu mrkl na hodiny.

Kde je ten vlak, sakra?

12:20.

Bud' přijedeš do 12:30, nebo na to zapomeň, řekla mu, přičemž zcela ignorovala skutečnost, že Torontská přepravní služba, všudypřítomná TPS, drasticky snížila množství sobotních spojů a že v tuhle hodinu bude mít velké štěstí, pokud stihne poslední z nich.

Pozitivní na tom bylo, že až se k ní konečně dostane, bude tam muset – vzhledem k noční době a skutečnosti, že oba měli ráno první

hodinu od osmi – zůstat do rána. Povzdechl si. *Tedy pokud mě vůbec pustí do bytu.*

Pomalým krokem přešel na jižní konec nástupiště a upřel pohled do tunelu. Po světlech ani stopy, cítil ale, jak se mu do tváře opírá vítr, což zpravidla znamenalo, že vlak není daleko. Otočil se a odkašlal si. Vzduch páchl, jako by v tunelu něco chcíplo. Podobně to smrdělo tenkrát na chatě, když mezi stěny zalezla myš a začala se rozkládat.

„*Největší myš všech dob,*“ zamumlal a otřel si nos pěstí. Puch se mu dostal do plic a znovu ho vydráždil ke kašli. Zvláštní, jak si mysl dovede zahrávat. Teď, když si byl pachu vědom, měl pocit, že zesiluje.

A pak z temnoty tunelu zaslechl něco, co mohly být jen blízcí se kroky. Těžké kroky, vůbec ne jako spěch dělníka, který se po přesčasů pokouší dorazit do stanice dříve než vlak, nebo jako vrávorání bezdomovce mířícího do bezpečí nástupiště. Těžké kroky, cílevědomě se blízcí k jeho zádům.

Ian si užíval pocitu svíravé hrůzy, která mu divoce rozbušila srdce a zaškrtla dech v hrdle. Moc dobře věděl, že až se otočí, až se podívá, dostane se mu prozaického vysvětlení, takže znehybněl a vychutnával si neznámo, dokud zůstávalo neznámem, těšil se ze strachu vyvolaného přílivem adrenalinu, který mu bystřil smysly a natahoval vteřiny na celé hodiny.

Neotočil se dříve, než kroky vystoupaly půltucet betonových schodů na nástupiště.

Pak už bylo příliš pozdě.

Skoro nestačil ani vykřiknout.

~ ~ ~

Vicki Nelsonová schovala bradu do kabátu – možná že byl duben, ale počasí bylo pořád vlhké a studené, beze známek nadcházejícího jara – vystoupila z eglintonského autobusu a vešla do stanice metra.

„No, tak to byla katastrofa,“ zamumlala si. Starší pán, který vystoupil hned za ní, tázavě zabručel. Vrhla jeho směrem neutrální pohled a přidala do kroku. *Takže jsem nejen „mizerná spolčnice,*

upjatá tak, že to až vrže“, ale ještě navíc trpím samomluvou. Povzdechla si. Lawrence byl fešák, ale nebyl její typ. Chlapa, který by byl „její typ“, neměla už od doby, kdy před osmi měsíci opustila policejní sbor. *Měla jsem vědět, že k tomu dojde, když jsem souhlasila, že si vyjdu s mužem, který vypadá podstatně líp než já. Nevím, proč jsem to pozvání přijímala.*

Přísně vzato to nebyla pravda; přijala pozvání, protože se cítila osaměle. Věděla to, jen neměla v úmyslu si to přiznat.

Byla v polovině první části schodiště ústíciho na jižní stranu nástupiště, když zaslechla výkřik. Či spíše polovinu výkřiku. Něco ho rázně zadusilo, ještě než se stačil rozeznít. Jediným skokem se dostala na první mezanin. Z místa, kde stála, viděla skrze sklo jen polovinu obou nástupišť a nic, co by prozrazovalo, na které straně k neštěstí došlo. Jižní část měla blíže a doběhne tam rychleji.

Brala to dolů po dvou a pak po třech schodech a při každém skoku křičela: „Zavolejte policii!“ I kdyby ji nikdo neslyšel, mohlo by to příčinu výkřiku zastrašit.

Pracovala u sboru devět let a za celou dobu nikdy nepoužila zbraň. Teď by si ji přála mít. Za devět let u sboru podobný výkřik neslyšela.

„*Co si sakra myslíš, že děláš?*“ vřískala racionálnější část jejího mozku. „*Nemáš zbraň! Nemáš jistění! Nemáš nejmenší ponětí, co se tam dole děje! Osm měsíců jsi mimo službu a už jsi zapoměla všechno, co tě kdy naučili! Co si, k čertu, snažíš dokázat?*“

Vicki hlas ignorovala a hnala se dál. Možná si opravdu něco dokazovala. No a co.

Když se vyřítila na nástupiště, okamžitě si uvědomila, že zvolila špatnou stranu, a na krátký okamžik tomu byla ráda.

Oranžové kachličky stěny stanice byly zbrocené velikým cákancem krve, přecházejícím od hustých, dolů stékajících proudů až k jemným kapičkám vytvářejícím jemný nachový vzorek. Na zemi pod ním, s očima obrácenýma v sloup, otevřenými ústy a rozervaným hrdlem, ležel mladý muž. Ne: tělo mladého muže. Večeře, kterou Vicki před chvílí snědla, se jí začala drát vzhůru, ale bariéry, jež si vybuodovala při vyšetřování jiných vražd, zafungovaly a ona násilím zvracení potlačila.

V tunelu se začal zvedat vítr abylo slyšet, jak se blíží souprava jedoucí na sever. Vypadalo to, že je blízko.

Kristepane, přesně tohle tu ještě chybělo. Bylo 12:35 v neděli v noci, a tak předpokládala, že vlak přijede skoro prázdný, nikdo nevystoupí a nikdo si nevšimne mrtvoly a krví pocákané zdi na nejjižnějším konci severního nástupiště. Ovšem soudě dle toho, jak to na světě obvykle chodívá, bylo daleko pravděpodobnější, že se z posledního vagónu vyhrne skupinka dětí a drobná stařenka se slabým srdcem, aby stanuli tváří v tvář prázdným očím a v němém výkřiku otevřeným ústům čerstvé mrtvoly.

Nabízelo se jediné řešení. Stanici naplnil řev blížícího se vlaku, když Vicki s bušícím srdcem a bublající záplavou adrenalinu v žilách seskočila do jižního kolejiště. Dřevěný můstek přes proudem nabitě koleje se nacházel příliš daleko, takřka přesně uprostřed mezi betonovými nosníky, takže musela skočit a nemyslet na bůhvíkolik milionů voltů, jež tratí proudily a které by ji v jediném okamžiku mohly proměnit ve škvarek. Chvíli balancovala na okraji, proklínala dlouhý plášť, který měla na sobě, a přála si, aby si raději vzala bundu. Pak, přestože věděla, že je to ta nejhoupější věc, kterou může udělat, pohlédla směrem k přijíždějícímu vlaku.

Jak se dostal tak blízko? Jeho světla ji oslňovala a rachot byl ohlušující. Ztuhla v záři reflektorů a dobře si uvědomovala, že kdyby se posunula ještě o kousek, spadla by pod kovová kola monstra a roztrhalo by ji to na cáry.

Pak se v ústí severní části tunelu mihlo něco velikosti člověka. Moc toho nezahlédla, jen temný stín na pozadí sílicího světla, ale vytrhlo ji to ze strnulé nehybnosti a spadla do kolejiště.

Pod podrážkami jí zaskřípal šterk, ozvalo se kovové zařinčení, pak se rukama zachytila o okraj nástupiště a vymrštila se vzhůru. Svět se naplnil hlukem a světlem a něco se jí zlehka otřelo o podrážku. Ruce měla ulepené a pokryté krví, ale nebyla její, a to bylo v tu chvíli to jediné, na čem záleželo. Ještě než vlak zastavil, přehodila přes tělo plášť a vytáhla průkaz.

Strojvůdce vystrčil hlavu.

Vicki letmo mávla koženým pouzdrém a vyštěkla: „Zavřete dveře! Hned!“

Dveře, sotva pootevřené, se opět zavřely.

Uvědomila si, že zadržovala dech. Když se strojvůdcova hlava zase objevila, přikázala: „Zavolejte vysílačkou policii. Řekněte, že jde o 10-33... Nemusí vás zajímat, co to znamená!“ Věděla, že se zeptá. „Oni budou vědět! A nezapomeňte jim říct, kde jsme.“ Lidi už udělali v krizových situacích hloupější chyby. Když opět zmizel uvnitř, podívala se na obal průkazu a povzdechla si, pak si jedním zakrváceným prstem posunula brýle ke kořeni nosu. Její průkaz soukromého detektiva v podobné situaci neznamenal vůbec nic, ale lidé reagují na zdání autority, nikoli na technické detaily.

Trochu podstoupila od těla. Zblízka pach krve a moči – přední část riflí toho kluka jí byla nasáklá – výrazně přebíjel kovové pachy metra. Za jedním oknem nejbližšího vagónu se objevila osamělá tvář. Zavrčela na ni a připravila se na čekání.

O necelé tři minuty později uslyšela Vicki od silnice slabý zvuk sirén. Skoro vykřikla radostí. Byly to nejdelší tři minuty jejího života.

Strávila je přemýšlením, dávala si dohromady krvavé cákance s polohou těla a výsledek se jí vůbec nelíbil.

Nevěděla o ničem, co by dokázalo zasadit jediný úder dost silný na to, aby roztrhl tělo jako papírový kapesník, a to tak rychle, že oběť ani neměla čas se bránit. Vůbec o ničem. Jenže cosi to dokázalo.

A to cosi se skrývalo v hloubi tunelů.

Natáčela hlavu, dokud neviděla do tmy za koncem soupravy. Cítila, jak jí vstávají chloupky na zátylku. V duchu se ptala, co se v temnotě asi skrývá. Dostala husí kůže, a nejen kvůli chladu. Nikdy se nepovažovala za ženu s výrazně bujnou představitivostí a věděla, že vrah už musí být dávno pryč, ale v tunelu pořád něco bylo.

Ze zamyšlení ji vytrhlo typické klapání podrážek policejních bot. Opatrně se otočila s rukama od těla. Když přivolají policii k násilné vraždě a policisté najdou někoho v zakrvácených šatech stojícího nad mrtvým tělem, je omluvitelné, že občas dospějí k unáhleným závěrům.

Na místě chvíli vládl chaos, ale čtyři ze šesti policistů našťěstí o „Viktorii“ Nelsonové slyšeli, a když se všichni všem omluvili, pustili se do práce.

„...tělo pláštěm, řekla jsem strojuvůdci, aby zavolal policii, a čekala.“ Policejní komisař West drápal poznámky do zápisníku a potlačoval úsměv. Ještě si pamatoval, že také býval mladý a horlivý. Matně. Když zvedl oči od papíru, kývla směrem k tělu a zeptala se: „Chcete se podívat?“

„Bože, ne!“ Po chvíli poněkud zahanbeně dodal: „Chtěl jsem říct, že by se nemělo s ničím hýbat, dokud sem nepřijedou z oddělení vražd.“

Oddělení vražd. Vicki se obrátil žaludek a nálada jí klesla pod bod mrazu. Zapomněla, že to tady nemá na povel. Zapomněla, že není víc než svědek, který se objevil na místě činu jako první – a i to jen kvůli tomu, že se cestou sem dopustila několika pořádných hloupostí. Uniformy v ní vzbudily pocit, že je všechno jako za starých časů, ale oddělení vražd... její oddělení. Ne, už dávno ne. Hřbetem ruky si posunula brýle.

Komisař West, přistižený, jak zírá, zmateně sklopil zrak. „Ehm, myslím, že nikomu nebude vadit, když si umyjete z rukou tu krev.“

„Díky.“ Vicki se podařilo usmát, ale nevyslovenou otázku ignorovala. To, jak dobře nebo špatně vidí, byla pouze její věc – a nikoho jiného. Jen ať se policejním sborem klidně šíří další vlna drbů. „Nevadilo by vám sáhnout mi do kabelky a vytáhnout pár papírových kapesníků...?“

Mladý komisař opatrně vnořil ruku do veliké kožené kabelky a bylo vidět, jak si oddechl, když ji opět vytáhl i s papírovými kapesníčky. Zjevně byl rád, že má všechny prsty. Vickiina kabelka byla u Metropolitní policie a všech jejích obvodů legendou.

Většina krve na rukou už stačila zaschnout a vytvořit červenohnědé skvrny a tu trochu, která nezaschla, kapesníčkem ještě více rozmazávala. Přesto ji nepřestávala drhnout a cítila se při tom trochu jako lady Macbeth.

„Likviduješ důkazy?“

Celluci, pomyslela si. Museli poslat zrovna Celluciho. Ten parchant vždycky chodil hrozně tiše. Ona a Mike Celluci se sice nerozešli zrovna jako nejlepší přátelé, ale než se k němu otočila, podařilo se jí výraz v obličeji ovládnout.

„Jen se ti snažím zneplíjmemnit život.“ Jak její hlas, tak úsměv byly falešné. Přikývl, přičemž mu do tváře padl příliš dlouhý pramen tmavě hnědých vlasů. „Vždycky je nejlepší dělat to, co ti jde nejlíp.“ Pak sjel pohledem na mrtvé tělo za ní. „Výpověď podáš Davovi.“ Jeho parťák, který stál za ním, zamával dvěma prsty. „Já si s tebou promluvíím později. To je tvůj plášť?“

„Jo, můj.“ Vicki se dívala, jak zvedá lem krví nasáklého pláště, a věděla, že v tu chvíli pro něj neexistuje nic než mrtvé tělo a jeho nejbližší okolí. I když se jejich metody lišily, vykonával své povinnosti se stejnou horlivostí, jako to dělala ona – *jako to dělávala ona*, opravila se v duchu – a tohle nevyhlášené soupeření mezi nimi se promítalo do mnoha vyšetřovaných případů. Včetně spousty těch, kterých se ani jeden z nich neúčastnil.

„Vicki?“

Povolila sevřené čelisti, stále si při tom drhla ruce kapesníkem, a šla za Davem kus dál po nástupišti.

Dave, který byl v době, kdy Vicki po jejich posledním dramatickém střetnutí odešla od sboru, partnerem Mika Celluciho teprve měsíc, se poněkud sebevědomě usmál a řekl: „Co kdybychom to udělali přesně podle předpisů?“

Vicki vydechla. Ani si neuvědomila, že zadržovala dech. „Jasně, to bude nejlepší.“ Únik od emocí do bezpečí policejních postupů – tradice policejních útvarů na celém světě. Zatímco spolu hovořili, opustila nyní již prázdná vlaková souprava pomalu stanici.

„...v reakci na výkřik jsi běžela dolů na jižní nástupiště, pak přeběhla přes koleje těsně před severním vlakem a dostala se k tělu. Když jsi přecházela koleje...“

Vicki se v duchu nahrbila. Dave Graham byl jeden z nejtolerantnějších mužů, které kdy potkala, ale ani on nedokázal ovládnout hlas natolik, aby z něj nebylo zřejmé, co si o tom kaskadérském kousku myslí.

„...uviděla jsi něco, co připomínalo lidskou siluetu ve volném, rozevlátém oblečení, jak přechází trať v místě mezi tebou a světly. Je to tak?“

„V podstatě ano.“ Když se to řeklo bez všech pečlivě zaznamenaných podrobností, vypadalo její jednání jako naprostá pitomost.

„Dobrá.“ Zavřel notes a poškrábal se na nose. „Máš, ehm, v úmyslu se tady zdržet?“

Vicki se ohlédla, když policejní fotograf pořídil další rychlou sérii snímků. Mika nikde neviděla, ale slyšela ho, jak v tunelu rázně udílí rozkazy svým nejlepším hlasem ve stylu „Boží dar Kriminálnímu vyšetřovacímu úřadu“. *Dole v tunelu...* Chloupky na zátylku se jí znovu vztýčily při vzpomínce na cosi plíživého, cosi temného a – ano, pokud to měla nějak pojmenovat – cosi zlého. Náhle cítila nutkání Celluciho varovat, aby si dal pozor. Neudělala to. Věděla, jak by reagoval. Jak by reagovala ona sama, kdyby byla na jeho místě.

„Vicki? Hodláš se tu zdržet?“

Měla na jazyku odpověď *ne*, vy víte, *kde mě najdete, kdybyste potřebovali další informace*, ale zvědavost – na to, co policie objeví, na to, jak dlouho dokáže zůstat tak blízko práci, kterou milovala, než se složí – změnila *ne* v mručivé „ještě chvíli“. Ať se propadne, jestli teď vezme do zaječích.

Zatímco se dívala, vylezl Celluci po schodech na nástupiště, dal se do rozhovoru s fotografem a ukazoval přitom rukou dozadu podél kolejí. Fotograf namítal, že k práci potřebuje alespoň trochu světla, ale Celluci ho zarazil. Muž se znechuceným zabručáním sebral kufřík a zamířil k tunelu.

Příjemný jako obvykle, pomyslela si Vicki, když Celluci sebral její plášť ze země a zamířil k ní, přičemž se mírným obloukem vyhnul koronerovým mužům, kteří konečně balili mrtvé tělo do oranžového plastového pytle. „Netvrď mi,“ prohlásila, jakmile byl dost blízko, „že jediné stopy kolem jsou moje.“ Tón jejího hlasu byl suchý až sarkastický, a jak doufala, neprozrazoval nic z palčivých emocí, které jí uzlovaly střeva. Na místě činu byla samozřejmě spousta stop, žádnou z nich se ale nepodařilo identifikovat – byli přece v centru města – a krvavé stopy rukou, které kolem roztrousila Vicki, mluvily jasnou řečí.

„Trefa do černého, Sherlocku.“ Hodil jí kabát. „A stopa krve vede do provozního výklenku a tam končí.“

Vicki se mračila a v hlavě si rekonstruovala, co se asi muselo odehrát těsně předtím, než se dostala na nástupiště. „Koukl ses na jižní stranu?“

„Tam jsme právě ztratili stopu.“ A tón jeho hlasu dodával: *Neuč orla lítat*. Zvedl ruku, aby zarazil další otázku. „Zatímco Dave mluvil s tebou, poslal jsem jednoho z uniformovaných, aby si promluvil s tím starým pánem, ale je úplně mimo. Pořád mele něco o armageddonu. Jede ho sem vyzvednout jeho švagr a já za ním zajdu zítra.“

Vicki rychlým pohledem zalétla k místu, kde seděl a mluvil s policistkou starý pán, který vystoupil za ní z autobusu a stejně jako ona sešel do metra. I z dálky bylo jasné, že je na tom špatně. Obličej měl šedivý, jednou kostnatou rukou s oteklými klouby držel komisařku za rukáv a zdálo se, že nesouvisle blábolí. Znovu obrátila pozornost ke svému společníkovi a zeptala se: „A co metro? Zavřel jsi ho na noc?“

„Jo.“ Mike mávl rukou ke konci nástupiště. „Chci, aby Jake pořádně zpracoval ten výklenek.“ Opakované světelné záblesky byly známkou toho, že fotograf má pořád napilno. „Není to jeden z těch případů, kdy přijdeme a odejdeme během pár minut.“ Vrazil ruce do kapes svrchníku a zamračil se. „I když podle toho, jak přepravní služba vyváděla, by sis mohla myslet, že uzavíráme metro ve špičce, abychom někoho sebrali za rozhazování odpadků.“

„A jaký, ehm, druh případu to je?“ otázala se Vicki – to bylo asi tak nejbližší otázce, kterou chtěla položit doopravdy. Jestli to cítí i on, ať už je to cokoli.

Pokrčil rameny. „Pověz mi to ty. Mám pocit, že ses neohlížela na námahu a skočila do toho rovnýma nohama.“

„Byla jsem tady,“ odsekla. „Byl bys radši, kdybych to ignorovala?“

„Neměla jsi zbraň, posily, žádnou představu o tom, co se dole děje.“ Celluci jí držel naprosto stejné kázání, které si už dříve udělila sama. „Za osm měsíců se přece nedá zapomenout úplně všechno.“

„A co bys udělal ty?“ procedila skrze zaťaté zuby.

„Nesnažil bych se spáchat sebevraždu, jen abych si dokázal, že jsem pořád ve formě.“

Ticho, které se rozhostilo, na ni dopadlo jako pytel cementu, až Vicki pod tou váhou zaskřípala zuby. Opravdu dělala právě tohle? Zahleděla se dolů na špičky svých bot a pak nahoru na Mika. Se svými stopětsedmdesáti centimetry výšky nehleděla odspodu na mnoho mužů, ale vedle Celluciho s jeho sto devadesáti se cítila jako malá holka. A pocit, že je malá holka, nesnášela. „Jestli začneme zase probírat můj odchod ze sboru, tak jdu pryč.“

Zvedl obě ruce a unaveně se vzdal. „Máš pravdu. Jako obvykle. Omlouvám se. Nic znovu probírat nebudeme.“

„Tys to nadhodil.“ Znělo to nepřátelsky, ale bylo jí to jedno. Měla poslechnout instinkt a odejít hned poté, co podala výpověď. Muselo jí přeskočit, že se dostala do téhle pozice, když byl poblíž Celluci.

Svaly na čelisti mu ztvrdly. „Řekl jsem, že se omlouvám. Tak běž, hraj si na superhrdinku, jestli chceš, ale co když,“ pokračoval upjatým hlasem, „nechci vidět, jak se necháš zabít? Možná nejsem ochoten hodit za hlavu osm let přátelství...“

„Přátelství?“ Vicki cítila, jak se jí zvedá obočí.

Celluci si zajel prsty do vlasů a prohrábl si kučery – gesto, které používal, když se ze všech sil snažil ovládat. „Možná nejsem ochoten hodit za hlavu čtyři roky přátelství a čtyři roky sexu jen kvůli hloupé neshodě!“

„Jenom sexu? Ničeho víc?“ Vicki zvolila snadnou únikovou cestu a mnohem závažnější předmět sporu ignorovala. Nedostatkem věcí, kvůli kterým by se mohli hádat, tihle dva nikdy netrpěli. „Pro mě to nikdy nebylo jen o sexu, detektive!“

Ted' už oba křičeli.

„Řekl jsem snad, že to byl jen sex?“ Rozhodil ruce a jeho hlas burácel mezi kachlíkovými stěnami stanice metra. „Byl to skvělý sex! Lepší? Byl to bombastický sex! Byl to... Co je?“

Komisař West, na jehož světlé pleti bylo zřetelně vidět, jak se červená, povyskočil. „Stojíte v cestě, nemohou odvézt tělo,“ vykoktal.

Celluci zabručel nesrozumitelnou kletbu a ustoupil ke zdi.

Když nosítka projížděla kolem, a přitom se jejich obsah zabalený ve fluorescentním plastovém pytli trochu kýval ze strany na stranu, začala Vicki ruce do pěstí a uvažovala, že Mikovi Cellucimu vrazí jednu přímo do toho jeho klasicky krásného nosu. Proč dovolila, aby na ni tak působil? Rozhodně měl náramný talent k pronikání jejími pečlivě budovanými štíty a k dráždění citů, o kterých si myslela, že je má pod kontrolou. Zatracený prevít. Nijak jí nepomáhalo, že tentokrát měl pravdu. V koutku úst jí zacukalo. Alespoň spolu zase začali mluvit...

Když nosítka projela, narovнала prsty, položila ruku na Cellucioho paži a řekla: „Příště to provedu přesně podle předpisů.“

Bylo to asi nejbližší k omluvě, co ze sebe byla schopná dostat, a on to věděl.

„Proč s tím teď začínat.“ Povzdechl si. „Podívej, ohledně tvého odchodu ze sboru... vždyť nejsi slepá, Vicki, mohla jsi zůstat...“

„Celluci...“ procedila jeho jméno skrze zaťaté zuby. Vždycky udělal tu jednu poznámku navíc a přehnal to.

„Na tom nesejde.“ Natáhl ruku a posunul jí brýle blíže ke kořeni nosu. „Chceš svézt do centra?“

Sjela pohledem na zničený plášť. „Proč ne?“

Když šli po schodech za nosítka, plácl jí zlehka do ramene.

„Bylo fajn zase se s tebou pohádat.“

Vzdala to – posledních osm měsíců pro ni bylo přinejlepším Pyrrhovým vítězstvím – a zašklebila se. „Taky jsi mi chyběl.“

~ ~ ~

Pondělní noviny vraždu rozmázly na první straně. Bulvár měl dokonce i barevnou fotku nosítek vyjíždějících ze stanice metra. Pytel s tělem působil na snímku, kde převládaly odstíny tmavě modré a šedé, svými výraznými barvami takřka obscénně. Vicki hodila noviny na rostoucí hromadu „k recyklaci“ vlevo od stolu a začala si okusovat nehet na palci. Cellucioho teorie, o kterou se s ní neochotně podělil cestou do centra, zahrnovala drogu PCP a jakési nasazovací drápy.

„Jako ten chlápek ve filmu.“

„Ten měl rukavici s břitvami, Celluci.“

„No tak něco takového.“

Vicki tomu nevěřila a věděla, že ani Mike tomu doopravdy nevěří. Byla to jen nejlepší hypotéza, kterou se mu podařilo vymyslet, než získá další fakta. Jeho konečné odpovědi často původní teorii v ničem nepřipomínaly, on prostě jen hrozně nerad začínal od nuly. Nejradši nechával fakta padat do prázdna a sledoval, jaký tvar dostane hromada, kterou vytvoří. Tentokrát byla potíž v tom, že prostě nepřestávala padat. Potřebovala další údaje.

Její ruka už byla na půli cesty k telefonu, než si to uvědomila a stáhla ji zpátky. Už se jí to netýkalo. Poskytla výpověď a tím její účast na případu skončila.

Sundala si brýle a otřela si čočky cípem mikiny. Okraje jejího světa se rozpily a začaly připomínat pohled do zamlženého tunelu – širokého tunelu, který byl pro každodenní život více než dostatečný. Zatím přišla přibližně o třetinu periferního vidění. Zatím. Mohlo se to už jen zhoršovat.

Brýle napravovaly pouze problém s krátkozrakostí. Napravit zbytek nemohlo nic.

„Fajn, tenhle případ patří Cellucimu. Dobře. Já mám vlastní práci,“ řekla si pevným hlasem. „Takovou, kterou zvládnu.“ A měla by se do ní radši pustit hned. Úspory jí nevystačí věčně a počet případů, na kterých pracovala, byl zatím až ostudně nízký, protože kvůli problémům se zrakem musela odmítnout nejednoho potenciálního klienta.

Se zaťatými zuby si položila do klína tlustý svazek torontských bílých stránek. S trochou štěstí bude F. Chan, kterého hledala – dědic pěkného balíku peněz po mrtvém strýčkovi z Hongkongu – figurovat mezi šestadvaceti uvedenými jmény. A když ne... byly tam tři plné stránky Chanů, šestnáct sloupců, přibližně tisíc osm set padesát šest jmen, přičemž by se vsadila, že dobrá polovina z nich měla v rodině nějakého pana Foo.

Mike Celluci určitě právě teď pátrá po vrahovi. Zaplašila tu myšlenku. Kdo nevidí, nemůže být policajt. Jak si ustlala, tak si lehne.

Terri Nealová se opřela o stěnu výtahu, několikrát se zhluboka nadechla, a když měla pocit, že načerpala dostatek energie, zvedla paži jen tak vysoko, aby viděla na hodinky.

„Dvanáct sedmnáct?“ zasténala. *Kam se to pondělí sakra podělo a jaký má vlastně smysl vůbec chodit domů? Za osm hodin musím být zpátky.* Cítila na boku váhu pageru a přidala tichou modlitbu, aby to opravdu bylo plných osm hodin. Firma už dnes dostala svou libru živého masa – prokletý pípák znovu spustil ve 4:20, zrovna když si konečně sedla za volant – takže ji možná, jen možná, nechají pro dnešek na pokoji.

Dveře výtahu se se zasyčením otevřely a ona se vyšourala do podzemní garáže.

„Opouštím kancelář,“ zamumlala. „Jdu si dát dvacet.“

Trochu zašilhala ve světle fluorescentních zářivek a vydala se napříč takřka prázdnými garážemi. Její stín kolem ní tančil jako bláznivá marioneta. Studené, ostré světlo zářivek vždycky nenáviděla, svět vržený mezi tak ostré kontrasty světla a stínů působil značně nepřátelsky. A dnes v noci...

Potřásla hlavou. Nedostatek spánku jí plnil hlavu bláznivými myšlenkami. Překonala nutkání ohlížet se neustále přes rameno a konečně přišla na jedinou výhodu, kterou jí nekonečné hodiny přesčasů přinášely.

„Ahoj, zlato.“ Zašátřala v kapse po klíčích od auta. „Stýskalo se ti po mně?“

Otevřela zavazadlový prostor, zvedla kufřík – *ta zatracená věc musí vážít snad tunu!* – přehoupla ho přes okraj a zasunula do vozu. Opřela se lokty o těsnění, chvíli si odpočinula, napůl uvnitř a napůl venku z vozu. Cítila pach nového nátěru, nového linolea, nové umělé hmoty a... zkaženého jídla. Zamračila se a narovнала.

Ještě že to nejde z mého auta...

Překonala nutkání zvracet, zaklapla kufr a otočila se. Ať si s tím smradem zítra láme hlavu ochranka. Jediné, po čem toužila, bylo dostat se domů.

Chvíli trvalo, než jí došlo, že se tam nedostane.

V okamžiku, kdy se výkřik prodral do hrdla, bylo již rozsápané a zvuk se změnil v bublavý chropot, jak se její rozervaná průdušnice zaplnila krví.

Poslední věc, kterou viděla, než se jí hlava zvrátila dozadu, byly rudé stružky stékající po boku jejího nového auta.

To poslední, co slyšela, bylo neodbytné *píp, píp, píp* pageru.

A poslední, co ucítila, byla ústa na jejím zmasakrovaném hrdle.

~ ~ ~

V úterý ráno se první stránky bulvárních plátků zaplnily křiklavými titulky hlásajícími „ROZPAROVAČ ZNOVU ÚTOČÍ“. Pod nimi se skvěla fotografie trenéra torontských Maple Leafs a krátký článek se – nikoliv poprvé tuto sezónu – tázal, jestli by neměl být odvolán, jelikož se Listy opět nacházely na posledním místě ligové divize. V podobně nevysvětlitelném grafickém rozložení tyhle noviny vynikaly.

„Vyhod'te majitele,“ zamumlala Vicki, posunula si brýle na nose a zírala na drobnou sazbu pod hlavním titulkem. „Příběh na straně dvě,“ stálo tam, a na straně dvě se – společně s fotografií podzemní garáže a hysterickou výpovědí ženy, která tělo objevila – nacházel popis zohaveného těla, který se přesně shodoval s tím, co Vicki našla ve stanici metra Eglinton Západ.

„Zatraceně.“

„*Vyšetřovatel z oddělení vražd Michael Celluci,*“ pokračoval dále článek, „*tvrdí, že takřka není pochyb o tom, že nejde o pokus napodobit podobný nedávný zločin a ten, kdo zabil Terri Nealovou, zavraždil v neděli v noci rovněž Iana Reddicka.*“

Vicki měla silné podezření, že to tak Mike vůbec neřekl, ačkoliv to mohlo po obsahové stránce souhlasit. Mike jen zřídka považoval za nezbytné spolupracovat s tiskem nebo třeba jen skrývat své znechucení z něj. A nikdy nebyl tak zdvořilý.

Přečetla si text ještě jednou a po páteři jí ledovými prsty přejel bezejmenný strach. Vzpomněla si na pocit přítomnosti čehosi plíživého a věděla, že tím zabíjení neskončí. Vyzvánějící telefon měla v ruce skoro dříve, než se vědomě rozhodla zavolat.

„Mika Cellucio, prosím. Cože? Ne, žádný vzkaz.“

A co jsem se mu to vlastně chystala říct? uvažovala, když zavěsila. Že mám tušení, že tohle je jen začátek? To by se mu moc líbilo.

Vicki odhodila bulvární plátek stranou a sáhla po dalších městských novinách. Na čtvrté straně byl takřka stejný článek, kratší o dobrou polovinu přídavných jmen a většinu hysterie.

Ani jedny listy se nezmiňovaly o tom, že rozervat hrdlo jediným úderem je v podstatě nemožné.

Kdybych si jen dokázala vzpomenout, co na tom těle scházelo...

Povzdechla si a protřela oči. A kromě toho ji čekala návštěva u pěti Foo Chanů...

~ ~ ~

Ve výkopu se něco pohybovalo. DeVerne Jones se opřel o drátěný plot, vydechl do tmy pivní výpary a přemýšlel, co by s tím měl udělat. Byl to jeho výkop. Jeho první ve funkci předáka. Ráno začnou pracovat na nosné konstrukci, aby se s příchodem jara mohlo začít s litím betonu. Zahleděl se do tmy za černé siluety stavebních strojů. A teď tam dole něco bylo. V jeho výkopu.

Chvíli si přál, aby se cestou domů z baru nerozhodl zastavit na stavbě. Bylo po půlnoci a stín, který u protější stěny zahlédl, pravděpodobně patřil nějakému nešťastnému opilci, který hledal teplé místo, kam by se mohl schoulit a kde by ho policajti nechali na pokoji. Pracovní četa mohla vandrůka ráno bez problémů vyhodit. Jenže tam dole taky měli spoustu drahého vybavení a mohlo za tím být i něco víc.

„Sakra.“

Vydoloval klíče a přistoupil k bráně. Visací zámek byl otevřený. V chladu a vlhku někdy západka pořádně nedosedla, ale on odcházel z výkopu jako poslední, a než odešel, dobře ho zkontroloval. Nebo snad ne?

„Sakra.“ Najednou to začalo vypadat jako pořádné štěstí, že se tady zastavil.

Panty ublíženě zaskřípaly a brána se otevřela.

DeVerne chvíli stál na vrcholu rampy a čekal, jestli se jeho kořist neprozradí nějakým zvukem.

Nic.

Plný břich piva a je z tebe hrdina, pomyslel si, ještě dost střízlivý, aby si uvědomoval, že možná leze do potíží, ale už dost opilý, aby mu to vlastně bylo jedno.

Když byl v polovině cesty dolů a jeho oči přivykly tmě, uviděl to znovu. Lidská silueta, pohybující se příliš rychle, než aby mohlo jít o opilce, zmizela za jedním buldozerem.

Tak tiše, jak jen dokázal, přidal DeVerne do kroku. Chytí toho hajzla při činu. Trochu si zašel a vytáhl z hromady šrotu metrovou železnou trubku. Nemá smysl riskovat, i krysa zahnaná do kouta se může bránit. Břinknutí kovu o kov zarachotilo až nepřirozeně hlasitě a odrazilo se ozvěnou od stěn výkopu. Teď, když se prozradil, vyrazil kolem buldozeru s vyzývavým výkřikem a pozdviženou zbraní.

Na zemi někdo ležel. DeVerne zahlédl boty vyčnívající ze stínů. Ve stínech se schovávala – nebo je vytvářela, DeVerne si nebyl jistý – další postava.

DeVerne znovu zařval. Postava se vztyčila a otočila, zahalená do tmy jako do pláště.

Vůbec si neuvědomil, že se pohnula, dokud mu nevyšklubla trubku z ruky. Stěží stačil zvednout druhou ruku v marném pokusu zachránit si život. *Nic takového neexistuje!* zakvílel tiše, když umíral.

~ ~ ~

Ve středu ráno přinesly bulvární plátky čtyřpalcové titulky:
„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Dvě

Zvedl jí paži a přešel jazykem po měkkém mase na vnitřní straně zápěstí. Zasténala, hlavu zvrácenou dozadu, a ztěžka oddechovala.

Skoro.

Pozorně ji sledoval, a jakmile se začala blížit k vyvrcholení a její tělo se pod ním začalo vzpínat, vzal mezi dvě ostré špičky řezáků malou žilku u kořene jejího palce a skousl. Lehká bolest pro ni nebyla ničím víc než dalším pocitem, který se přidal k již tak přetíženému systému, a zatímco plula na vlnách orgasmu, pil.

Vyvrcholili téměř současně.

Natáhl ruku a jemně jí odsunul pramen vlhkých, mahagonových vlasů z tváře. „Děkuji ti,“ řekl hebkým hlasem.

„Ne, to já děkuji tobě,“ zamumlala, vzala ho za ruku a vtiskla mu do dlaně polibek.

Chvilí tiše leželi, ona plula sem a tam na hranici spánku, on sledoval hru světel na měkkých křivkách jejích ňader a přejížděl bříškem prstu po modrých liniích žil pod bílou kůží. Teď, když se nakrmil, už jeho pozornost nerozptylovaly. Když si byl jistý, že látky podporující srážlivost obsažené v jeho slinách zapůsobily a malé ranky na jejích zápěstích už nebudou dál krváčet, vymanil své nohy propletené s jejíma a zamířil do koupelny, aby se dal dohromady.

Probrala se, když se oblékal.

„Henry?“

„Jsem pořád tady, Caroline.“

„Teď. Ale odcházíš.“

„Mám práci.“ Přetáhl si přes hlavu svetr, a když se vynořil, zamrkal, oslněný náhlým světlem z lampičky u postele. Díky dlouhým rokům praxe neucukl, ale pomalu se otočil, aby měly jeho oči čas se vzpamatovat.

„Proč nemůžeš pracovat ve dne jako normální člověk?“ stěžovala si Caroline, přitáhla si z nohou postele prošívanou deku a zachumlala se do ní. „Měl bys noci jen pro mě.“

Usmál se a popravdě odpověděl: „Ve dne mi to nemyslí.“

„Spisovatelé,“ povzdechla si.

„Spisovatelé,“ přikývl, sklonil se a políbil ji na nos. „Jsme jiná rasa.“

„Zavoláš mi?“

„Jakmile budu moci.“

„Muži!“

Natáhl se a zhasl lampičku. „To taky.“ Hbitě se vyhnul jejím pažím, které ho chtěly uchopit, políbil ji na rozloučenou, tichým krokem odešel z ložnice a prošel ztemnělým bytem. Slyšel, jak se jí změnil dech, a věděl, že usnula. Obvykle usnula okamžitě poté, co skončili, a ani nevěděla, kdy odešel. Byla to jedna z věcí, které se mu na ní líbily nejvíc, protože díky tomu jen zřídka zažívali nepříjemné hádky o to, jestli zůstane přes noc.

Vzal si kabát a boty a vyšel z bytu, jedno ucho nastražené po zvuku zapadajícího zámku. V mnoha ohledech nyní prožíval nejbezpečnější časy svého života. V jiných naopak ty nejnebezpečnější.

Caroline neměla podezření, kdo doopravdy je. Pro ni nebyl ničím víc než příjemnou epizodou, občasným společníkem, sexem bez pocitu viny. Ani se nemusel moc namáhat, aby v ní tento pocit vzbudil.

Zamračil se na odraz na výtahových dveřích. „Chci víc.“ Už jistou dobu cítil narůstající nepokoj, hlodal v něm, nedopřával mu klid. Nakrmení přinášelo trochu úlevy, ale ne dost. Potlačil frustrovaný výkřik, otočil se a praštil dlaní do umakartové stěny. V uzavřeném prostoru zněla rána jako výstřel z pušky. Henry sledoval pavučinku prasklin rozbíhající se zpod jeho ruky. Dlaň ho páčila, ale cítil, že akt násilí hrot neklidu trochu utupil.

V hale nepotkal nikoho, kdo by se přišel podívat, co to bylo za zvuk, a tak vyšel z domu v takřka povznesené náladě.

Venku na ulici bylo chladno. Trochu si utáhl šálu kolem krku a vyhrnul si límec. To, čím byl, jej sice činilo vůči nepřízni počasí méně náchylným než většinu lidí, ale ani tak neměl potěšení z toho, že mu foukalo za krk. S lemem dlouhého koženého pláště pleskajícím o paty prošel kolem krátkého bloku k Bloorově ulici, zahrnul na východ a zamířil k domovu.

I když byla skoro jedna hodina čtvrtedního rána a jaro se podle všeho letos rozhodlo s příchodem hodně počkat, ulice ještě nebyly prázdné. Doprava stále nepřetržitě proudila podél východozápadní osy města a čím blíže se Henry dostával k ulicím Yongova a Bloorova, největší křižovatce ve městě, tím více lidí na chodníku míjel. Jednou z věcí, které se mu na této části města líbily nejvíce, byla skutečnost, nikdy doopravdy nespala, a právě proto nyní bydlel tak blízko onomu místu, jak jen bylo možné. Dva bloky za Yongovou ulicí zahrnul na kruhový objezd a sledoval jeho křivku až ke dveřím svého domu.

Už bydlíval na všech možných hradech, ve slušném počtu soukromých venkovských sídel, a dokonce i v nejedné kryptě, když bylo nejhůř, ale dlouhá staletí neměl domov, který by mu vyhovoval tolik jako tento byt v nájemním domě v srdci Toronta, který si koupil.

„Dobry večer, pane Fitzroyi.“

„Dobry, Gregu. Děje se něco?“

Vrátný se usmál a sáhl po tlačítku otevíracího mechanismu dveří. „Je tu klid jako v hrobě, pane.“

Henry Fitzroy povytáhl jedno ze svých rudě zlatých obočí, ale počkal, dokud nebyly dveře otevřené a elektronický zámeček nepřestal bzuchet, než se otázal: „A jak můžeš vědět, jaký klid je v hrobě?“

Greg se zašklebil. „Dělával jsem hlídače na hřbitově v Mount Pleasant.“

Henry potřásl hlavou a také se usmál. „Měl jsem tušit, že na to budeš mít odpověď.“

„Ano, pane, to jste měl. Dobrou noc, pane.“

Těžké skleněné dveře uřaly veškerý další rozhovor, takže jakmile Greg zvedl noviny, popřál mu Henry pohybem ruky dobrou noc a otočil se k výtahům. Pak se ale zarazil a otočil se znovu čelem ke skleněným dveřím.

„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Pohybuje rty při čtení, položil Greg noviny na stůl tak, že titulěk zůstal zakrytý.

Henrymu se svět zúžil na ona tři slova. Strčil do dveří a ty se otevřely.

„Zapomněl jste něco, pane Fitzroyi?“

„Tvoje noviny. Ukaž mi je.“

Grega tón jeho hlasu zarazil, ale poslechl příkaz a posunul noviny po stole směrem k němu. Henry mu je vytrhl zpod rukou.

„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Pomalou, bez jakýchkoliv rychlých pohybů, se Greg odsunul na židli dozadu ve snaze zvětšit co možná nejvíce vzdálenost mezi sebou a mužem na protější straně stolu. Nebyl si jistý proč, ale během třiašedesáti let a dvou válek se nikdy neseťkal s výrazem, jaký se nyní rozhostil ve tváři Henryho Fitzroye. A doufal, že se s ním také už nikdy neseťká, protože jeho hněv byl nadlidský a hrůza, již vzbuzoval, byla větší, než mohl lidský duch snést.

Prosím, Bože, dej, ať se neobrátil proti mně...

Minuty se vlekly a papír se trhal pod prsty, které jej svíraly stále křečovitěji.

„Ehm, pane Fitzroyi...“

Ořechově hnědé oči, tmavé jako zmrzlý kouř, se zvedly od čtení. Uvězněn jejich upřeným pohledem musel třesoucí se hlídač jednou nebo dvakrát polknout, než byl schopen větu dokončit.

„...můžete si, ehm, můžete si je nechat.“

Strach v Gregově hlase pronikl hněvem. Ve strachu se vždy skrývala hrozba. Henry znovu našel pečlivě budované pozlátko civilizovanosti, které nosil jako masku přes svou přirozenost dravce, a násilím si ji opět nasadil. „Nenávidím tenhle druh senzacechtivosti!“ Práskl novinami o stůl.

Greg vyskočil a jeho židle narazila do stěny. Už neměl kam ustoupit.

„Tohle zahrávání si se strachem veřejnosti je nezodpovědná žurnalistika.“ Henry si povzdechl a překryl zlobu iluzí unavené rozladěnosti. Díky čtyřem stům padesáti letům zkušeností vyhlížela tato falešná tvář věrohodně – bez ohledu na to, jak nepříjemný záchvat vzteku předtím byl. „Kvůli ní vypadáme špatně všichni.“

Greg povzdechnutí opětoval, otřel si zpoceně dlaně o stehna a upnul se na vysvětlení. „Řekl bych, že spisovatelé jsou na něco takového poněkud citliví,“ nabídl úslužně.

„Někteří z nás,“ přikývl Henry. „Jsi si ohledně těch novin jistý? Chci říct, opravdu si je můžu nechat?“

„Žádný problém, pane Fitzroyi. Výsledky hokejových zápasů jsem si přečetl jako první.“ Jeho mysl již začínala zatemňovat vzpomínku na to, čeho byl svědkem, přidávala k ní racionální zdůvodnění, které ji činilo reálnější, snesitelnější, ale židli si ke stolu nepřisunul dřív, než se dveře výtahu zavřely a světélko indikátoru začalo stoupat.

Svaly se mu uzlovaly obrovským úsilím setrvat v klidu. Henry se soustředil na dýchání, na ovládnutí hněvu, aby on neovládl jej. V dnešní době přežíval jeho druh tak, že zapadl do společnosti, a on se teď dopustil potenciálně fatální chyby, když dovolil, aby se jeho reakce na novinový titulek projevila navenek. Dovolit si projevit pravou přirozenost v soukromí výtahu bylo relativně neškodné, ale učinit totéž v přítomnosti smrtelného svědka bylo něco úplně jiného. Ne že by od Grega očekával, že na něj začne ukazovat prstem a křičet, že je upír...

Velkým pomocníkem v tlumení hněvu mu byl pocit viny, že starého pána vyděsil. Měl Grega rád, bylo příjemné potkat v tomto světě demokracie a rovnosti člověka ochotného sloužit. Jeho chování mu připomínalo lidi, kteří pracovali na jeho panství, když byl ještě kluk, a alespoň na krátkou chvíli ho vracelo zpátky do jednodušších časů.

Když měl emoce opět pevně pod kontrolou, vystoupil ve čtrnáctém patře z výtahu a přidržel dveře, aby mohla nastoupit paní Hughesová se svým mastifem. Velký pes kolem něj prošel celý napjatý, se srstí za krkem zježenou a hlubokým vrčením v hrdle. Paní Hughesová se jako obvykle omlouvala.

„Já tomu opravdu nerozumím, pane Fitzroyi. Owen je obvykle tak hodný pejsek. Nikdy by... Owene!“

Mastif, celý roztřesený touhou zaútočit, začal alespoň tlačit své ohromné tělo mezi paničku a muže ve dveřích, aby ji pokud možno co nejvíce oddálil od hrozby, kterou cítil.

„Netrapte se tím, paní Hughesová.“ Henry stáhl ruku a dveře výtahu se začaly zavírat. „Nemůžete od Owena čekat, že bude mír rád každého.“ Těsně předtím, než se dveře zcela zavřely, se na psa usmál. Mastif v úsměvu okamžitě poznal to, co znamená, a vrhl se vpřed. Jak zuřivý štěkot ve výtahové šachtě postupně slábl, objevil se Henrymu na rtech o poznání upřímnější úsměv.

Deset minut se psem o samotě a jejich konflikt by byl urovnán. Zákon smečky je prostý, vládne nejsilnější. Ale Owen chodil ven vždy jen s paní Hughesovou a Henry pochyboval, že by to pochopila. Protože si nijak netoužil sousedku zneprátnit, s mastifovým nepřátelstvím se smířil. Byla to škoda. Měl psy rád a bylo by stačilo málo, aby Owen poznal, kde je jeho místo. Jakmile se ocitl za zavřenými dveřmi v bezpečí svého bytu, otevřel znovu noviny a zavrčel.

„MĚSTEM BLOUDÍ UPÍR.“

Z těl Terri Nealové a DeVerne Jonese byla vysáta veškerá krev.

Zdálo se, že titulek mluví pravdu.

A věděl, že on to na svědomí nemá.

Prudkým trhnutím zápěstí mrštil novinami přes pokoj a s mírným uspokojením sledoval, jak se jejich stránky snášejí k podlaze jako zranění ptáci.

„Sakra. Sakra. SAKRA!“

Přistoupil k oknu, setřásl z ramen plášť a odhodil ho na pohovku. Pak prudce rozhrnul závěsy, které halily výhled na město. Upíři jsou samotáři, jeden druhého nevyhledávají a ani se nestarají o to, kudy se toulají jejich bratři a sestry. I když měl podezření, že sdílí území s dalšími svého druhu, mohla by se jich na pomezí světla a stínů, jež tvořilo noc, potloukat dobrá dvacítká a Henry by si toho nebyl vědom o moc víc než lidé, mezi kterými se pohybovali.

A co bylo ještě horší, pokud byl zabiják opravdu upír, šlo by o dítě, jednoho z čerstvých proměněnců, neboť pouze čerství